

SVV Genesis 49:13 Zebulon¹ zal aan de haven der zeeën wonen, en hij zal aan de haven der schepen wezen; en zijn zijde zal zijn naar Sidon.

VUL Genesis 49:13 Zabulon in litore maris habitabit et in statione navium pertingens usque ad Sidonem

NBV

Zebulon, aan de zee zal hij wonen,
aan zijn strand de schepen ontvangen.
Zijn gebied strekt zich uit tot aan Sidon.

WTT Genesis 49:13 זְבוּלוֹן לְחֹף יָמִים יִשְׁכֵּן וְהוּא לְחֹף אֲנִיּוֹת וְיִרְכָּתוּ עַל-צִידוֹן

We lezen het voorlaatste hoofdstuk van Genesis. Jacob verzamelt er zijn kinderen en kondigt nieuwe tijden aan. Toen hij na Juda zich ook tot Zebulon richtte met deze zin heeft niemand geweten hoe deze uitspraak op de heilige² van toepassing was.

Winnocus was een ware zoon van Jakob, een vechter en een ‘voetjelichter³’. Mammoedig bestreed hij de wereld, hij verschalkte (‘voetje lichten’) de duivel en behaalde de zege over zijn eigen ‘vlees⁴’ door zijn lusten (‘concupescentia’) te kruisgen.

Die zoon heet Zebulon, vertaald ‘woont van de sterkte/bewoond door de sterkte’. Onze sterkte is de Heer. Zoals de psalmist het zegt: Ik bemin U, God, Mijn sterkte.

De rechtvaardige⁵, de ‘gerechte’ is dan ook woning van de sterke. Zoals het in Ef. 3:16 staat: “(SVV) Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt.” Zo wordt over Zebulon, de woonst van de sterke, de zalige Winnocus;waar

¹ Zebulon is de naam van een van de twaalf zonen van Jakob (de zesde zoon, dit staat vermeldt in Genesis 35 vers 23). Zijn moeder heette Lea, en was de eerste vrouw van Jacob. Zebulon was Lea's jongste kind aangezien zijn andere halfbroers een andere moeder hadden. De meest westelijke punt van het land was aan de berg Carmel en zo dicht bij Sidon. Het stuk land lag niet aan de zee, wel aan het Meer van Genesaret. De zegening laat veronderstellen dat JHWH die stam een handel ter zee zou hebben.... In de combinatie met Jesaja 9:1:2; “1 Het volk dat in duisternis ronddooft ziet een schitterend licht. Zij die in het donker wonen worden door een helder licht beschenen. 2 U hebt het volk weer groot gemaakt, diepe vreugde gaf u het, blijdschap als de vreugde bij de oogst, zij jubelen als bij het verdelen van de buit” - Mt. 4:12,16: “Toen Jezus hoorde dat Johannes gevangengenomen was, week hij uit naar Galilea. 13 Hij liet Nazaret achter zich en ging wonen in Kafarnaüm, aan het Meer van Galilea, in het gebied van Zebulon en Naftali.” Lezen we hoe het LICHT uiteindelijk daar voor de volkeren zal schijnen. Rechters 5:14 “Uit Zebulon kwamen de leiders van het leger.” Bij de intocht. Ezechiël 48:26 en Openbb. 7:8 verwijzen naar zijn functie in de eindtijd: “Grenzend aan Issachar krijgt Zebulon een deel, van oost naar west. – “twaalfduizend uit de stam Zebulon “.

² In de inleiding lezen we dat het wellicht gaat over de Heilige Winnoc die gevierd werd.

³ Deze vergelijking wordt ook gebruikt door Rabanus Maurus's *De rerum naturis, De universo*, een encyclopedische compilatie die verzameld werd tussen 842 en 846. Adolf Rusch ("R-Printer") drukte het in 1466. De herdruk is van de hand van George Colvener in het verzameld werk van Rabanus (1627), opnieuw uitgegeven door J.-P. Migne in de serie *Patrologia Latina* in 1851. Zoals Jacob in zijn 12 zonen, de duivel voetje lichtte, deed ook Jezus het. Jacob met zijn 12 leerlingen.

⁴ Carno = vlees (in de Paulische trant wellicht?).

⁵ ‘Justus’ in de vulgaat vertaling van het צַדִּיק - tsadik, ‘de gerechte’.

Christus in de geest zijn woonst had genomen, gezongen. Zoals over hen wordt gezongen waar de H. Geest inwoning heeft⁶...

Hij leeft ook letterlijk aan de zee. Hij nam daar zijn spirituele woonst opdat hij daar in die woonst⁷ ook lichamenlijk zou rusten en die naam⁸ in eeuwigheid zou dienen.

Geestelijk verbleef hij aan kust van de zee, niet in/op (volle) zee. Omdat hij de onstandvastigheid van de wereld wou bedwingen koos hij de kust, d.w.z. de instap voor de eeuwige duurzaamheid (soliede toestand, degelijk en betrouwbaar).

De bozen zoeken de zee, d.w.z. de wereld. Ze bouwen daar hun verblijf/hun onderhoud. Dat lezen we ook bij Sophonius: Wee degen die wonen verbonden met de navelstreng aan de zee. De zee⁹ immers is de wereld, ze herbergt vele tumultueuze ondeugden en passies en daar is men nooit in een onbedreigde situatie.

De zee krioelt van monsters, de wereld is vol van zonden. In de wereld is men nooit veilig. De zee bedaart nooit, op dezelfde manier zijn de wereldliefhebbers voortdurend on-veilig. Vandaar wat Jesaja 57: 20 Maar de goddelozen blijven onrustig als de zee, die nooit rust kent; haar golven woelen vuil en modder op. Goddelozen zullen geen vrede kennen – zegt mijn God.

Op zee is het ook zo dat de grote vissen de kleine opeten. Zoals het trouwens is op aarde waar de weiden van de armen de rijkdom zijn van de rijken, wat in Ecclesiasticus¹⁰ staat.

Al het water wil naar de zee en het keert niet terug. Dat is de bekende gierigheid. Op zee zijn de klippen waar de schepen op stuk slaan, dat is de hoogmoed.. Eveneens op zee zijn er kolken, diepe draaikolken, als slurpende afgronden, die het water met een gestadige wenteling doen verdwijnen, dat is wat weelde genoemd wordt¹¹.

Daar spreekt Johannes van in zijn eerste hoofdstuk/brief 2¹². "Heb de wereld niet lief." Daarom staat er in het boek Openbaringen¹³: ".Wee de mensen die op aarde leven" Zo is de het water van de zoutig en bitter, zo zijn de geneugten van de wereld. De zoetigheden van de wereld localiseren zich én in de rijkdom tussen de onrust/bewogenheid/gehechtheid en de lust/het genot. Zegt de Heer het niet in het Lucasevangelie¹⁴: "tussen de zorgen en de rijkdom". Op die manier

⁶ Het lied kennen we niet, maar we lezen in de Ef. Brief waaruit wordt geciteerd Ef. 3:14-19 "Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader, naar wie alle vaderschap^o in de hemel en op aarde genoemd wordt: moge Hij u in de rijkdom van zijn heerlijkheid de kracht geven, zodat u innerlijk door zijn Geest wordt gesterkt, zodat Christus door het geloof woont in uw hart, en u in de liefde geworteld en gegrondvest blijft. Dat u in staat mag zijn om samen met alle heiligen te vatten wat de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte is, en dat u in staat bent de liefde te kennen van Christus, die alle kennis te boven gaat; dat u geheel vervuld wordt van de volheid van God."

⁷ Daar waar de sterke en de inwoning van H. Geest is.

⁸ 'Zebulon' (woont van de sterkte).

⁹ In de voetnoten van het artikel is er een overvloed aan verwijzingen naar de allegorie met de zee bij verschillende schrijvers. Ook het eerste verbond beschrijft hoe JHWH de zee en de monsters bedwingt.

¹⁰ Ecclesiasticus 1:7: "Alle rivieren stromen naar de zee, toch raakt de zee niet vol. De rivieren keren om, ze gaan weer naar de plaats vanwaar ze komen, en beginnen weer opnieuw te stromen. "

¹¹ De voetnoten in de tekst verwijzen naar Augustinus die eveneens dezelfde vergelijking maakt met de zee en de vissen. De onderscheiden ondeugden zijn van de predikant. Ook Gregorius Magnus gaat dezelfde weg op, zie voetnoot.

¹² "Heb de wereld en wat in de wereld is niet lief. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem want alles wat in de wereld is – zelfzuchtige begeerte, afgunstige inheligheid, pronkzucht –, dat alles komt niet uit de Vader voort maar uit de wereld. De wereld met haar begeerte gaat voorbij, maar wie Gods wil doet blijft tot in eeuwigheid." 1 Johannes 2:15-17.

¹³ Openbaringen 8:13: "In mijn visioen hoorde ik de luide roep van een adelaar die hoog in de lucht vloog: 'Wee! Wee! Wee de mensen die op aarde leven! Want dadelijk klinken de bazuinen van de drie engelen die nog niet geblazen hebben.'

¹⁴ Lucas 8:14: "Het zaad dat tussen de distels valt, dat zijn zij die wel geluisterd hebben, maar door zorgen en rijkdom en de genoegens van het leven worden ze gaandeweg verstikt, zodat ze geen vrucht dragen."

dringt de rijkdom in zorg en lust, zo het water van de levenszee bitter door de zorgen en gezouten/gekruid door de lust, zo wordt de dorst altijd groter, groter kan niet. In die twee (ondeugden) gelijkt de wereld/de zee op de hel. In de hel is op dezelfde manier zout (de hel is op dezelfde manier gepekeld) en bitterheid. De bitterheid zijn de kruisen, de pekeld is oorzaak van een dorst die niet te lessen is. Immers door de foltering die ze te verduren hebben, wordt hun verlangen niet geblust, waar ze naar streven kunnen ze niet bereiken, wat ze willen zullen ze nooit bereiken, en wat ze niet willen zullen ze eeuwig volhouden. Besluit: Kom vanuit de zee die de wereld is, ga weg van die hel, want daar is eeuwig pekeld en bitterheid.

Precies daarom wou Winnocus niet leven op zee, maar aan de kust bij de zee. Gij zult aan de zee in Zebulon wonen. De eheiligen leven in de wereld, maar ze hebben er hun vaderland niet, ze pelgrimeren. Er is over hen geschreven: ¹⁵ “Door de zee stapte je...” Ze wonen aan de kust want ze zijn voortdurend de zorgen die ze zich op de hals zouden halen indien ze in zee trekken indachtig.

Die immers zeewaarts gaan die gaan van de kust weg. Die weggaan doen afstand van hun lichaam/het materiele leven en hun geest. Vandaar dat Abraham toen hij vertrok, wel van het land, zoals we lezen in Genesis 12¹⁶: weg ging. “Ga weg..” Echter als hij zijn geboorteland verliet was hij niet geoordeeld de waakzaamheid voor zijn verwanten en naastbestaanden te verlaten. Die in de wereld blijven houdt men in gedachten (in de geest) bij¹⁷. Weggaan is de vraag en ingaan is de aanmaning. Ingaan is gaan wonen aan de kust, in het klooster ingaan. Zoals de kust de strook is tussen de zee en de kust. Zo is het religieuze leven de grensstrook tussen de aarde en de levende wereld. Het kruis is dan de drempel, de navolging van het lijden van de Heer als de overstap tussen de twee werelden naar hetgeen in Jesaja staat¹⁸ Er was een ‘matseba’... een zuil als teken van God/titulus voor de Egyptenaren. Vanuit hun onderdrukking riepen ze. Houdt er daarbij rekening mee dat zoals het vaker is dat hoe groter onstuimigheid in de overgang en hoe drukker de stroom aan de kust, hoe sterker de aanwezigheid van de wereld en de duivel aan de kust, in het religieuze leven, tegen de dijk beuken en de sterker (de religieuzen) bekoren. Dat is hetgeen de apostel zegt in 2 Timoteus¹⁹... Allen die vroom zijn. Daar kom het neer wat in Exodus staat dat wanneer de Israëlieten vervolgd werden en zich dicht bij de zee vestigden²⁰. Dat zijn de vestingen van de religieuzen waar er een geestelijke wapenrusting is. Deze vestingen beheersen de zee, want de religieuzen moeten minachtend boven de wereld staan. Daar zorgen ze voor hun geestelijke wapenrusting, op zee zouden ze de miserie van de bitterheid kennen. Daar

¹⁵ Door de zee liep uw weg, door de wijde wateren uw pad, maar uw voetsporen bleven onzichtbaar. U leidde uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron. Ps 77:20 (NBV telling)

¹⁶ Gen 12:1: “De HEER zei tegen Abram: ‘Trek weg uit je land, verlaat je familie, verlaat ook je naaste verwanten, en ga naar het land dat ik je zal wijzen.’”

¹⁷ Verwijzing naar Cassianus en de aanmaning van Christus vader en moeder niet meer te eren dan de Heer.

¹⁸ Jesaja 19:19-20: “Op die dag zal er midden in Egypte een altaar voor de HEER staan en aan de grens een aan hem gewijde steen, die als teken zullen dienen om de HEER van de hemelse machten aan Egypte te herinneren. Wanneer de Egyptenaren de HEER aanroepen omdat ze onderdrukt worden, zal hij hun een bevrijder sturen, die voor hen opkomt en hen zal bevrijden.”

¹⁹ 2 Tim 3:12: “Allen die vroom en in eenheid met Christus Jezus willen leven, zullen worden vervolgd. 13 Slechte mensen en oplichters zullen van kwaad tot erger vervallen; het zijn bedriegers die zelf bedrogen worden. 14 Maar jij, blijf bij alles wat je geleerd hebt en met overtuiging hebt aangenomen. Je weet wie je leraren waren 15 en bent van kindsbeen af vertrouwd met de heilige geschriften die je wijsheid kunnen geven, zodat je wordt gered door het geloof in Christus Jezus.”

²⁰ De Egyptenaren achtervolgden hen, en haalden hen in bij Pi-Hachiroth (dicht van de rode zee), waar het volk van Israël zijn kamp had opgeslagen, dicht bij de zee, tegenover Baäl-Sefon. Exodus 14:9.

beheerst de monnik vanuit de hoogte de zee, zwoegend rouwt hij met de psalmist voor de zonden²¹. De vesting die de zee beheerst is het sterkst en is van de kant van zee zeer oninneembaar zo van de kant waar we meest om treuren, de zonde, kan de vijand ons niet bereiken.

Zoals trouwens ook in Job staat²². Niemand sprak met hem, want ze zagen hoe hij afzag. Immers waar de miserie zo groot is dan heeft ondeugd geen pak en is de bekoring niet aan de orde. Dat is de vesting boven de zee, aan de kust van de zee, in religieuze zin, waar Winnocus verbleef, waar zijn geestelijke kinderen gehuisvest waren: Zebulon woonde in de kuststreek aan de zee.

Daaruit besluiten we dat hij een steltplaats van schepen: een haven bewoonde. Het ene is de kust, het andere is de haven. In de haven heb je het water van de zee, maar daar is het stilstaand water, veilig water, aan de kust is het vaste grond. Dat zijn twee verschillende plaatsen. Koningen plegen een dubbele woonst te hebben (buitenverblijf), voor de zomer en voor de winter. Het zomerverblijf is geheel van spirituele delicatessen, dat is de kust. De winterwoning is het verblijf onder de wereldse mensen. Over die woonst lezen we in Jeremia 36: 22 vv: “Het was in de negende maand. De koning zat bij het vuur van het kolenbekken in zijn winterpaleis. Telkens als Jehudi drie of vier kolommen gelezen had, sneed de koning die met een schrijversmes af en gooide hij die in het vuur van het kolenbekken, totdat de hele rol verbrand was. Niemand schrok van wat hij hoorde, niemand scheurde zijn kleren, de koning niet en zijn dienaren evenmin. Hoewel Elnatan, Delaja en Gemarja er nog bij de koning op aandrongen de rol niet te verbranden, luisterde hij niet. Hij beval Jerachmeël, een lid van de koninklijke familie, Seraja, de zoon van Azriël, en Selemja, de zoon van Abdiël, om de schrijver Baruch en de profeet Jeremia gevangen te nemen. Maar de HEER gaf hun een schuilplaats.” Zo is het in dit koude verblijf. Het werelds gesprek is frigid en ijzig van de zonde. Het kolenbekken is de vuurzee van de begeerten. Jehudi verwijst naar degene die berouw heeft en Gods lof brengt. Het schrijversmes is de geest die schrappt. De monnik moet Jehudi volgen. De andere monnik die door zijn wereldse gesprekken bij het kolenbekken zit, die het schrijversmes van de rede hanteert, die bij het vuur van de begeerten toeft, die geraakt in de kolk van de vervloeking. Zo is het dat de woorden van de Heer en de voorschriften van God opgaan in de vlammen van de begeerte. Zo gaat Jeremia in de vlammen op. Wat gaan we ondernemen tegen dat winterverblijf, aangezien we er vaker moeten verblijven. Jesaja heeft ons een goede raad: Jesaja 26:20 “Trek je terug in je kamers, mijn volk, en sluit de deur achter je. Nog een korte tijd, tot de woede bekoeld is”. Hij raad ons aan in die wintertijd ons tegen de wind te beschermen, de ramen dicht te doen, d.w.z. in onze menselijke situatie ons tegen het onweer beveiligen. Onze vensters immers zijn onze zintuigen: gevoel, gehoor, smaak, reuk en tastzin²³. Jeremia zegt dat die vensters niet zo goed sluiten: Jesaja 9 “De dood doet zijn intrede...”²⁴ Degene die dus zijn ogen wil afwenden die zal de vensters sluiten. Jesaja 33:15: “Wie rechtvaardig leeft en de waarheid spreekt, wie woekerwinst door

²¹ ‘De zonden’ niet ‘zijn zonden’ alleen. Job 2: 13. Ook de voetnoten zien niet om welke glosse het gaat. Wil de predikant erop wijzen dat ook Job door de vertwijfeling heen moest.

²² In de SVV Job 2:13 Alzo zaten zij met hem op de aarde, zeven dagen en zeven nachten; en niemand sprak tot hem een woord, want zij zagen, dat de smart zeer groot was.

²³ Hieronimus, Rabanus Magnus, Bernardus hebben gelijkaardige toepassingen.

²⁴ We vinden dit einde van Jesaja 9. Dat is wellicht bedoeld: De toorn van de HEER van de hemelse machten zal het land in duisternis hullen, het volk valt ten prooi aan het vuur. De mensen zullen elkaar niet ontzien: men bijt naar rechts, maar de honger blijft, men hapt naar links, maar raakt niet verzadigd, zelfs het vlees van hun verwanten eten zij. (zelfs het vlees van hun verwanten eten zij – Volgens de Targum. MT: ‘ieder eet het vlees van zijn eigen arm’.) Manasse eet Efraïm, Efraïm Manasse, en samen storten zij zich op Juda. Maar nog is zijn woede niet bekoeld, nog is zijn hand tegen hen opgeheven”.

afpersing weigert, wie aangeboden steekpenningen afwijst, wie niet wil toehoren als een moord wordt beraamd, wie niet kan aanzien hoe het kwaad geschiedt –hij zal hoog hierboven wonen, veilig in de onneembare rotsburcht; in zijn brood wordt voorzien, aan water is nooit gebrek²⁵”. Over de godgewijde die zich zo afschermt van de ijdelheid zegt Jesaja 32: 1vv: “Een koning die rechtvaardig regeert en leiders en leiders die leiden volgens het recht zijn als een beschutting tegen de wind, als een schuilplaats voor een wolkbreuk, als waterstromen in een dorre streek, als de koele schaduw van een rots in een dorstig, uitgedroogd land. Ogen zullen niet langer blind zijn, oren luisteren weer aandachtig”; en in Judit 8 staat dat de deuren gesloten waren waar de koning zich ophield met de vrouwen. De godgewijde die zich zo gedraagt, met wereldse mensen vertoeft, is op een boot in de haven. Waar hij het onweer hoort en in vrees woont. Hij is er niet veilig. Het is immers niet veilig te slapen bij het serpent, daarom ook moet hij schuilen. Het schip is het religieus leven want het begint eng/smal/klein en het zal klein eindigen, de romp is breder. Het is zoals in Hebreeënbrief is geschreven in NBG Hebreeën 12:11 “Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid.” Zoals ook in Ecclesiasticus 6: “Hoe moeilijk is enige wijsheid voor de dwaze.”

Hooglied 3:10 SVV “De spijlen maakte hij van zilver, de leuning van goud, de zitting van purper, het binnenwerk met een bekleding van liefdesgeschenken, afkomstig van de dochters van Jeruzalem”. Rond dit brede en smalle vinden we het ook in de Spreuken:4:11: “Ik heb je de weg van de wijsheid gewezen, op rechte paden heb ik je gevoerd”. Het smalle pad verontrust de mens wel, maar op het voorgaande volgt “SVV Bij uw wandelen zal uw schrede niet belemmerd worden, wanneer gij loopt, zult gij niet struikelen.²⁶”

Op die uiterst smalle weg blijft altijd na alle goede daden de vreze (des Heren) Vandaar dat Jesaja na al zijn vele aanmaningen²⁷ zegt het “die in de gerechtigheid wandelt ..” blijft met hart, ziel en krachten de vreze des Heren gedenken²⁸. Daar komt het in Job 9: 28²⁹ op neer: .dan heb ik ontzag door al mijn spanningen. Wees er ter dege van bewust wanneer je kwaad doet dan bene je bang, zelfs wanneer je goede daden stelt dan nog is er geen overschot (moet je vrezen³⁰). Dit is immers het schip dat in de smalle engte/op de slappe koord/op de rand van het mes zwalpt. De kloosterlingen zijn schepen in de haven. Ze vertoeven aan de kust, degene die benomen zijn door

²⁵ Blijkbaar was de tekst toen niet zo vertaald als nu. We citeren de NBV. De Statenvertaling schrijft: “Die in gerechtigheden wandelt, en die billijkheden spreekt; die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijn handen uitschudt, dat zij geen geschenken behouden; die zijn oor stopt, dat hij geen bloedschulden hore, en zijn ogen toesluit; dat hij het kwade niet aanzie;“

²⁶ Eccl. 9:1: “Ik vestigde mijn aandacht op het volgende en heb het onderzocht: Wat de wijzen en rechtvaardigen tot stand brengen, is in de hand van God. Ook hun liefde, ook hun haat.”

²⁷ Wie rechtvaardig leeft en de waarheid spreekt, wie woekerwinst door afpersing weigert, wie aangeboden steekpenningen afwijst, wie niet wil toehoren als een moord wordt beraamd, wie niet kan aanzien hoe het kwaad geschiedt –hij zal hoog hierboven wonen, veilig in de onneembare rotsburcht; in zijn brood wordt voorzien, aan water is nooit gebrek.

²⁸ Met pijn in het hart zul je aan de verschrikkingen terugdenken: Waar zijn nu de mannen die schreven en wogen, waar is de man die de torens telde? (gedenk de toren van Babel!), Jesaja 33:18. De vreze des Heren is voor het eerste Verbond, het begin van de wijsheid. Er is bijbels gesproken een positieve vrees? De vreze des Heren (SVV) positief: “Zerubbabel, zoon van Sealtiel, en Jozua, zoon van Josadak en hogepriester, en wie er van het volk nog over waren, luisterden naar de oproep die de HEER, hun God, had gedaan; ze luisterden naar de woorden van de profeet Haggai, die door de HEER, hun God, gezonden was. En het volk werd vervuld van vrees voor de HEER.“

²⁹ dan blijft mijn pijn me angst aanjagen en weet ik: nooit verklaart u mij onschuldig.

³⁰ De vreze des Heren is vaak te zeer ingevuld vanuit onze anthropomorfe voorstelling van JHWH. We vergeten dat wanneer een moeder haar kind kan vergeten dat JHWH dat zeker niet zal doen. (persoonlijke bedenking)

externe bezigheden, zijn als dusdanig boten in de haven. In werkelijkheid zijn ze als het ware op de vaste grond als kloosterlingen als ze met hun schip naar de kust varen. Ze zijn kustbewoners. Ze worden van buiten de muren bevoorrad door degene die proviand beschikken. Vervolgens volgens de opvatting van de Heer³¹ is degene die dient de grootste.

Het is daarbij noodzakelijk dat de boten die aan de kaai staan, goed worden vastgemaakt en verankerd opdat ze niet door de golven en de wind zouden gevaarlijk meegesleurd worden. Het is noodzakelijk dat de kloosterlingen die met de mensen van buiten de muren (saeculares, seculieren, kan hier toch niet seculiere geestelijkheid zijn) spreken in hetgeen ze behandelen met geest en verstand vast zijn verankerd in het kloosterlijke, opdat zij niet door de bekoring en de achteloosheid van hun project zouden worden afgewend, m.a.w. door de mensen van buiten de muren slechter zouden worden. De wereldmensen immers en de demonen zijn als slechte piraten ze leiden je in de ondiepe zee vol klippen 's nachts en steken het vuur aan opdat ze de schepen zouden afleiden en schipbreuk doen lijden. Dat licht krijgt het vuur van de valse wijsheid, de vluchtige (tijdelijke) vreugde van de macht of de vrijheid, van de bluf of de valse eer via een zeker gemak of nut. Doordat ze naar dat licht toe varen geraken de ellendigen in schipbreuk, miserabel verstrooid. De piraten beroven ze en ze vergaan. Ze verliezen de deugden en vergaan in zonde. Als je dus dat licht getoond wordt, vlucht dan niet weg van de kust, ga niet weg van uw standplaats³².

De gelukzalige Winnocus die niet onder de bekoringen bezweek en geen menselijke eer betrachtte, is niet van de kust weggegaan, hij woonde in de haven, hij voorzag zijn onderdanen van de lichamelijke noodzakelijkheden en aan de kust onderrichtte hij hen in de geestelijke oefeningen e Zo kwam het goed uit. Het land kwam tot aan Sidon.

Sidon kan uitgelegd worden als: de jacht. Hij was immers niet alleen bedacht op zijn zielzaligheid, maar was even bezorgd om het heil van de anderen. De gelukzalige Winnocus omdat hij woonde aan de kust, in de zekerheid van het klooster, en in de rustplaats voor de schepen/haven, dus om te zorgen voor de veiligheid van de schepen buiten de muren 'kwam tot Sidon' want hij had niet genoeg aan zichzelf maar zorgde anderen erin (het heil) te betrekken. Ga en doe evenzo. Indien je kinderen van Abraham³³ wilt zijn.. ga dan dan.

Die zonen van die heilige willen zijn, dat die hem navolgen. In het boek Wijsheid zegt men ³⁴... De wijsheid behield standvastigheid ondanks de liefde voor zijn zoon. bij de sukkelaars. De goedertierenheid, Gods barmhartigheid³⁵ houdt stand ook voor de zonen, want de deugden van de vader worden omgebogen naar de kinderen, zo komt de glorie en d

³¹ Lucas 22:27: "Want wie is belangrijker, degene die aanligt om te eten of degene die bedient? Is het niet degene die aanligt? Maar ik ben in jullie midden als iemand die dient.

³² Eccl. 10:4: "SVV SVV Ecclesiastes 10:4 Als de geest des heersers tegen u oprijst, verlaat uw plaats niet; want het is medicijn, het stilt grote zonden."

³³ Johannes 8:39: "'Onze vader is Abraham,' zeiden ze. Maar Jezus zei: 'Als u echt kinderen van Abraham bent, zou u moeten doen wat Abraham deed.'"

³⁴ Wijsheid 10:5: "Zij was het ook die, toen er verwarring heerste onder de volken die zich in het kwaad hadden verenigd, de rechtvaardige opmerkte en beschermde, zodat hij in Gods ogen onberispelijk bleef. Zij zorgde ervoor dat hij standhield ondanks zijn liefde voor zijn zoon"

³⁵ חֶסֶד-עִמֶּת . Chèsed-èmeth –Goedertierendheid, barmhartigheid en waarheid.

kroon én aan de kinderen én aan de vaders. Salomon schrijft in zijn spreuken³⁶ “De kroon komt toe aan de grootouders en vice versa”.

Als je dus ware kinderen van Winnocs bent, dat ben je zijn kroon, dan is hij uw kroon. Opdat je die kroon waardig zou dragen zijn er drie voorwaarden:

Je hoofd moet corresponderen aan die kroon, de kroon moet op uw hoofd passen en je kledij moet passen bij die kroon.

³⁶ Kleinkinderen zijn voor grootouders de kroon op hun leven, kinderen zijn trots op hun voorouders.